

Dragi Dnevnik!

Zadnje dni komaj kaj spim. Misel Nanj mi ne da zatisniti očesa in moje upanje počasi ugaša. Ampak še zmeraj tli, čeprav je to po mnogih razočaranjih, ki sem jih že doživela, skorajda čudež. Ti si edini, ki mu še lahko zaupam. Vsi drugi so preveč tvegana možnost izpovedovanja čustev, saj so ljudje. In ljudje znamo biti zelo nečloveški. Nečloveško pa je, med drugim, tudi obrekovanje in izdajanje tujih skrivnosti.

Vem, da je ideja o večni in brezpogojni ljubezni rahlo utopična, a si ne morem pomagati. Zdi se mi, kot da me vodi nek nagon, želja po nečem nedosegljivem, ki se je globoko v meni skrival že od nekdanj. Ki je bil del mene že od samega začetka. Ki je del nas vseh, vendar ga nesrečna večina raje potepta in pusti za sabo, kot pa da se mu prepusti ter prisluhne njegovim čustvom in tako kasneje ne zaužije sladkih sadov ljubezni.

Mogoče imamo ljudje strah pred prepadam bede in razočaranja, kamor vodi brezglava in nepremišljena zaljubljenost, če se ne znamo brzdati in vse delamo prehitro. Mogoče se v trenutku, ko nas obliva ta val norosti in zbezanosti, ne poslušamo dovolj. Ne poslušamo partnerjevih želja in mišljenja, zato pa pride do križanja interesov in propada zveze. In šele potem, ko padamo v ta prepad bede in razočaranja, se zavemo svoje požrešnosti in napak. Ampak kesanje nam takrat več ne pomaga.

Zavedam se, da sem le še ena izmed tisočeri, na zunaj nezanimivih, rjavolasih deklet, ki iščejo sopotnika za odkrivanje resnega in odgovornosti polnega sveta odraslih. Še predobro vem, da obstaja mnogo lepših, bolj popolnih in bolj zanimivih ter lažje dosegljivih punc, ki bi Njega lahko zanimale. Ponoči, ko ne spim, razmišljam ... Sem dovolj lepa? Me sploh opazi? Kar se tega tiče, imam svoje prepričanje, da mora On gledati, ne samo na izgled, ampak tudi na osebnost. Želim si, da bi mu bila vseč, takšna, kot sem, pa naj bo to v obleki, kopalkah ali v razvlečeni pižami in brez ličil, ko se zjutraj zbudim. Dekleta, ki se oblačijo v prekratka krilca in izzivalno izrezane majice, se mi zdijo naivna, s preveč nizkimi cilji in brez kančka samospoštovanja. Mislim, da to opazijo tudi fantje, in fantje, ki iščejo samo to, me niso vredni.

Ampak kako naj vem, da sem jaz vredna Njega? Vedno, ko se prikaže v vsem svojem božanskem sijaju, se čas ustavi. Takrat sva samo On in jaz. Njegov pogled je skoraj kot blagoslov, saj se vsako dekle izgubi v njegovih globokih, zasvojljivih očeh, ki kar izžarevajo Njegovo, sočutja polno in zaupanja vredno, osebnost. Nato začutim metuljčke v trebuhu in zgrabi me panika. Sem zardela? Kaj bodo rekli drugi? Kaj si bo mislil On? Je narobe, da me je sram pokazati, da mi je vseč? Sem zato tukaj, kjer sem? Kaj moram narediti? Toliko je neodgovorjenih vprašanj! Je na svetu sploh kdo, ki bi znal odgovoriti nanje?

Svet ni popoln. Poln je pokvarjenih ljudi, ki hočejo, da nam spodleti. Ljudi, ki sami niso občutili dovolj ljubezni in je zato ne privoščijo ostalim. Materialistov, ki jim je mar samo zase, ki vidijo samo polne žepe in z njimi poskušajo zakrpati luknje, ki so jim ostale od porazov in jih ni zacelila nikogaršnja ljubezen. Ljubezen je človekova osnovna potreba. Ni dobrina, ki bi jo lahko kupil na ulici. Potrebuje jo vsak človek. Tudi jaz. Nočem, da bi me On imel za manj vredno od sebe. Nočem, da bi me podcenjeval, mislil, da sem njegova lastnina. Hočem se samo počutiti ljubljeno in zaželeno. Čutiti in deliti ljubezen. Deliti ljubezen v ta nepopoln, sočutja krvavo potreben svet. Skupaj z Njim. Za boljši jutri.

Tvoja Julija